

[Øllgaard.]

Dette forlig er de medvirkende parter selvfølgelig forpligtede overfor, og da mit parti er medkontrahent, skal jeg kun gøre ganske enkelte bemærkninger, i særdeleshed da den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale har redegjort både for forslaget og for hele baggrunden for det.

Mit parti er særdeles veltilfreds med, at de to bundne opsparinger, anden rate efter loven af 25. november og den nye opsparing, bliver sammenarbejdet i een lov. Vi er endvidere meget tilfredse med, at den svaghed, der unægtelig var ved loven af 25. november, nemlig den, at den ingen nævneværdig forbrugsbegrænsende virkning kunne have, er afhjulpet gennem den nye skala, der nu skal være gældende også for anden rate af den bundne opsparing efter loven af 25. november 1950.

Selvom vi er klar over, at dispensationsbestemmelserne, som jo også fandtes i loven af 25. november, vil volde adskillige administrative vanskeligheder på grund af den mængde ansøgninger, der antagelig vil indgå, navnlig efter den stærke udvidelse af kredsen af skatteydere, der falder ind under den bundne opsparing, anser vi alligevel dispensationer for at være ganske nødvendige, når man gennemfører en sådan lovgivning, navnlig overfor den unge slægt, der er startet i de senere år. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, efter hvilke retningslinier ministeren agter at behandle de mange ansøgninger administrativt og sikre, at afgørelserne træffes indenfor en rimelig tid. Jeg tror nok, det ville være godt og nyttigt, om offentligheden, altså skatteyderne, blev gjort bekendt med retningslinierne for, hvem der kan få dispensation, og hvem der ikke kan få det.

Fra mit partis side er vi principielt tilhængere af, at en betydelig del af den nødvendige pengesaning ordnes gennem en sådan bunden opsparing, som dette lovforslag er udtryk for, og jeg kan på mit partis vegne anbefale forslaget til gennemførelse i rigsdagen.

Poul Møller: Der er sikkert ingen af de fire partier, som gennemførte det såkaldte påskeforlig, der er egentlig begejstret for nogen af de ting, der er blevet enighed om ved dette forlig. Mit parti er i hvert fald ikke begejstret. Vi er heller ikke begejstrede for det foreliggende lovforslag, men vi ved, at situationen er den, at vi har en alvorlig valutakrise og vi har en alvorlig inflation, som vi skal bekæmpe, og disse to alvorlige problemer lader sig simpelthen ikke be-

kæmpe ved midler, ved foranstaltninger, som er populære, som befolkningen synes om; og uanset hvilke midler vi vælger af dem, der var fremme under forhandlingen i februar og marts måned, er det givet, at de ville have vakt utilfredshed og bekymring i vide kredse og betydet nye byrder for den danske befolkning.

Jeg er endda mest tilbøjelig til at tro, at det foreliggende lovforslag er det, som befolkningen helst ser gennemført, men jeg anser det ikke af den grund for det rigtigste forslag. Mit parti havde foretrukket det af regeringen forelagte lovforslag, hvorefter man, som det vil være det høje ting bekendt, havde bekæmpet inflationen mere effektivt ved at holde en del af prisstigningerne udenfor pristalsreguleringen. Vi havde derved undgået en yderligere belastning af vort omkostningsniveau og havde haft større mulighed for at få fat i halen på inflationen.

Men der må resigneres i politik, i hvert fald hvis man vil være med, og det viste sig jo umuligt at få et flertal i det høje ting til at tiltræde regeringens tanker i så henseende. Det stod da klart, at der skulle finde fuld lønudbetaling sted i henhold til det pristal, som offentliggøres i juli i år, og vi måtte regne med en øget lønudbetaling til efteråret på ca. 300 mill. kr. Efter regeringens forslag ville dette tal være blevet formindsket til 100 mill. kr., da to reguleringsportioner ikke skulle komme til udbetaling, og nu, når der skal udbetales 300 mill. kr. i øgede lønninger, er det den politiske opgave, ligesom det var det i marts måned, at neutralisere en del af denne øgede lønudbetaling, så den ikke giver anledning til en forbrugsudvidelse med de farer, en sådan ville indebære for vor betalingsbalance.

Det var samtidig klart, at en sådan neutralisering af den øgede købekraft ikke måtte ske alene på de pristalsreguleredes bekostning. Ellers havde flertallets opfattelse været uden mening. Derfor måtte vi arbejde med dette forslag, som både rammer dem, der bliver pristalsreguleret, og dem, der ikke bliver det. Det kan måske være vanskeligt at se den højere retfærdighed heri, og jeg skal ikke forsøge at påvise en sådan, men når opgaven var at neutralisere en øget købekraft, uden at dette skete til skade kun for de pristalsregulerede, var det vanskeligt at se, at den kunne løses på anden måde end gennem en eller anden form for opsparing. Og for de fleste skatteborgere er den bundne opsparing vel også at foretrække for en øget beskatning, hvorved man havde kunnet nå det samme mål. Skatteborgeren kan nu sige som kællingen,